

Nederlandse tekst (titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973)

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

Nr. 165.119 van 24 november 2006

A.127.017/XI-15.681

In zake: **de naamloze vennootschap CIRCUS GUILLEMINS,**

die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. M. DELNOY & A. WILQUET, advocaten,
rue Simonon 13
4000 Luik,

tegen:

1. **de Belgische Staat**, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie,
2. **de Kansspelcommissie**,
die beide woonplaats hebben gekozen bij
Mr. F. FAUCONNIER, advocaat,
rue T'Serclaes de Tilly 51
6061 Montignies-sur-Sambre.

DE RAAD VAN STATE, XVe KAMER,

Gezien het op 20 september 2002 ingediende verzoekschrift, waarbij de naamloze vennootschap "CIRCUS GUILLEMINS" de nietigverklaring vordert van de beslissing van 3 juli 2002 van de kansspelcommissie om haar geen vergunning klasse "B" te verlenen voor de exploitatie van een kansspelinrichting in Eigenbrakel;

Gezien de regelmatig uitgewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het administratief dossier;

Gezien het verslag van de heer THIBAUT, auditeur bij de Raad van State;

Gelet op de beschikking van 14 maart 2006, waarbij de neerlegging van het dossier en het verslag ter griffie wordt gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gezien de laatste memorie van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 13 oktober 2006, waarvan aan de partijen kennis is gegeven en waarbij wordt bepaald dat de zaak voorkomt op de terechtzitting van 7 november 2006;

Gehoord het verslag van de heer LEROY, kamervoorzitter;

Gehoord de opmerkingen van Mr. A. WILQUET, advocaat, die voor de verzoekende partij verschijnt, en van Mr. C. CARPENTIER, loco Mr. Fl. FAUCONNIER, advocaat, die voor de verwerende partijen verschijnt;

Gehoord het eensluidend advies van de heer THIBAUT, auditeur;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de volgende feiten dienstig zijn voor het onderzoek van het beroep:

Sedert januari 2000 exploiteert de verzoekende partij een kansspelinrichting van categorie II, “le Flamingo” genaamd, gevestigd te Eigenbrakel, avenue Léon Jourez 41/43. Die inrichting behoorde vroeger toe aan een nv Flamingo, die haar in januari 2000 heeft overgedragen aan de verzoekende partij. Op 24 januari 2001 heeft de verzoekende partij een convenant gesloten met de gemeente Eigenbrakel met het oog op de exploitatie ervan. Op 29 januari dient ze bij de kansspelcommissie een aanvraag om een vergunning klasse B in. Op 11 mei laat deze commissie de verzoekende partij weten dat in het overgelegde convenant een aantal wettelijke vermeldingen ontbreken en vraagt ze haar de redactie ervan te herzien; op 18 mei wordt een soortgelijke mededeling gedaan aan de gemeente. Op 6 december stuurt de verzoekende partij de commissie een nieuw convenant, deze

keer volledig. Op 29 en 30 april 2002 onderzoeken de diensten van het Ministerie van Justitie de aanvraag ter plaatse en controleren ze onder meer de inrichting, waarbij een klein gebrek (ontbreken van een kopie van de identiteitskaart van de klanten op hun fiche) wordt opgemerkt, dat men bezig was recht te zetten. Op 6 mei stelt een ambtenaar van de kansspelcommissie een verslag op van het bezoek van de vestigingsplaats van de inrichting van de verzoekende partij, afgelegd op 30 april en zet hij uiteen dat hij, samen met de gemeentepolitie, heeft vastgesteld dat het beheer van de inrichting verbeterd was, maar dat in de nabijheid verscheidene onderwijsinstellingen en instellingen voor jeugdzorg gelegen waren; hij wijst erop dat de verantwoordelijkheidsdragers van het “Plan social d’intégration”, gevestigd in dezelfde laan, nr. 37, die af en toe alcoholici met neiging tot gokverslaving hebben moeten behandelen, van oordeel zijn dat de aanwezigheid van zulke inrichtingen in de gemeente indruist tegen de waarden die ze nastreven. Op 28 mei brengt het secretariaat van de kansspelcommissie een “gunstig advies onder voorbehoud” uit aangaande de toekenning van een vergunning klasse B aan de verzoekende partij. Op 5 juni worden een bestuurder van de verzoekende partij en diens advocaat gehoord door de commissie; ze zetten uiteen dat artikel 36, 4/, van de wet van 7 mei 1999 op de kansspelen, de kansspelinrichtingen en de bescherming van de spelers alleen van toepassing kan zijn op inrichtingen die nog niet geëxploiteerd worden, en dat de commissie reeds vergunningen heeft afgegeven aan inrichtingen die in de buurt van onderwijsinstellingen liggen, dat de nabijheid van de diensten ondergebracht op nr. 37 van dezelfde laan geen probleem vormt en de directeur van de school in de buurt de tijdstippen heeft meegedeeld waarop de uitgang van zijn school die dichtbij de speelzaal ligt, gebruikt wordt.

Op 3 juli 2002 neemt de kansspelcommissie de volgende beslissing, die de bestreden handeling is:

“ Gezien de aanvraag die is ingediend met het oog op het verkrijgen van een vergunning B voor de exploitatie van een speelzaal van klasse II door de exploitant nv CIRCUS GUILLEMIN, rue des Bayards 22-24 te 4000 Luik;

...
Gezien het verslag van het secretariaat van de commissie dat ertoe strekt de aanvraag ontvankelijk te verklaren en waarin wordt aangegeven dat uit de stukken van het dossier blijkt dat het convenant tussen de exploitant van de kansspelinrichting en de gemeente waar deze gevestigd is, opgelegd bij artikel 34 van de wet van 7 mei 1999 op de kansspelen, de kansspelinrichtingen en de bescherming van de spelers, gesloten is;
ONTVANKELIJKHEID

Aangezien het formulier voor het aanvragen van een vergunning klasse B aangetekend is verstuurd vóór 31 januari 2001, stelt de

Kansspelcommissie vast dat het aanvraagformulier bijgevolg binnen de wettelijke termijnen en rechtsgeldig is ingediend;

Aangezien de aanvraag bijgevolg ontvankelijk is;

Aangezien de aanvrager derhalve in aanmerking kwam voor de overgangperiode voorgeschreven in artikel 19 van het koninklijk besluit van 22 december 2000 betreffende de werking en het beheer van de kansspelinrichtingen klasse II, de wijze van aanvraag en de vorm van de vergunning klasse B.

TEN GRONDE

Aangezien artikel 34 van de wet van 7 mei 1999 op de kansspelen, de kansspelinrichtingen en de bescherming van de spelers duidelijk bepaalt dat de exploitatie van een kansspelinrichting klasse II moet geschieden krachtens een convenant dat voorafgaandelijk wordt gesloten tussen de gemeente van vestiging en de exploitant; dat de beslissing om een dergelijk convenant te sluiten, tot de discretionaire bevoegdheid van de gemeente behoort; dat het convenant bepaalt waar de kansspelinrichting wordt gevestigd alsook de nadere voorwaarden, de openings- en sluitingsuren, alsook de openings- en sluitingsdagen van de kansspelinrichtingen klasse II en wie het gemeentelijk toezicht waarneemt;

Aangezien het overleggen van een convenant tussen de gemeente en de exploitant een voorafgaand absoluut vereiste is willen de overige voorwaarden voor het verkrijgen van een vergunning klasse B worden onderzocht;

Aangezien de kansspelcommissie niet verplicht is een vergunning af te geven wanneer de aanvrager een exploitatieconvenant heeft kunnen afsluiten met de gemeente waar de inrichting zal komen;

Aangezien evenwel, zoals blijkt uit het verslag van het plaatsbezoek opgemaakt op 6 mei 2002, de kansspelinrichting dicht bij plaatsen genoemd in artikel 36.4 van de wet van 7 mei 1999 ligt;

Aangezien uit dat verslag blijkt dat de kansspelinrichting dicht bij de volgende plaatsen ligt:

- Athénée Royal Riva Bella, square Riva Bella, middelbaar onderwijs,
- Ecole de la Sainte Famille, rue des Jambes 24, kleuter- en lager onderwijs,
- Institut Saint-Jacques, rue Pierre Flamand 14, kleuter- en lager onderwijs; deze instelling heeft een uitgang die uitkomt op de avenue Léon Jourez ter hoogte van nummer 73 van die laan,
- Maison des Jeunes het “PRISME”, avenue Alphonse Allard 103, een huis waar jongeren kunnen spreken over hun verlangens en hun smaak,
- Groupe “ADO Saint Etienne”, parochie St-Etienne, rue Ste-Anne 3, ontmoetingen tussen jongeren vanaf 14 jaar,
- “Foyer Bayard”, rue de l’Hôpital 13, jongeren zelfstandig leren zijn - follow-up binnen het gezin,
- “C.E.A.J. – Centre d’Ecoute et d’accompagnement pour Jeunes” avenue Léon Jourez 37, educatieve preventie in het kader van de jeugdbescherming: luisteren en begeleiden, collectieve en gemeenschapsprojecten,
- “Centre de guidance et Service de Santé Mentale”, avenue Albert 1er, 48, sociale, psychologische en psychotherapeutische consulten voor kinderen, jongeren en volwassenen.

– “Centre Consultations Conjugales Familiales et de Planning du Brabant Wallon – Centre J”, Place Sainte-Anne 14, opvang en begeleiding van koppels, gezinnen en jongeren - huwelijks- en gezinsconsulten, medische, juridische, psychologische, seksuologische consulten, individuele gesprekken en gesprekken als koppel.

– Anonieme Alcoholisten, avenue Léon Jourez 37, hulp bij ontwenning, consulten.

– “Plan Social d’Intégration”, avenue Léon Jourez 37, integratiecentrum gemandateerd door het Waals Gewest en bestuurd door gemeentelijke ambtenaren. Het “Plan Social d’Intégration” heeft reeds preventiecampagnes opgezet in verband met gokverslaving,

– “Service d’encadrement des mesures judiciaires”, avenue Léon Jourez 37,

– “Ecole des devoirs”, avenue Léon Jourez 37,

– “Promotion santé”, avenue Léon Jourez 37, preventiedienst, voert op gemeentelijk niveau acties op in verband met gezondheid en welzijn, helpt de inwoners te werken aan hun eigen gezondheid,

– “Permancence infor-jeunes”, avenue Léon Jourez 37,

– “Permanence ONE”, avenue Léon Jourez 37,

– Crèche, avenue Léon Jourez 37,

– “Centre de Consultation des Nourrissons”, avenue Léon Jourez 37, plaats voor consult, ontmoeting en uitwisseling voor de allerkleinsten met hun familie.

Aangezien uit dat verslag van het bezoek ook blijkt dat de verantwoordelijkheidsdragers van het P.S.I., gevestigd in de avenue Léon Jourez nr. 37, reeds campagnes ter preventie van gokverslaving hebben opgezet en ze van oordeel zijn dat de aanwezigheid van kansspelinrichtingen in de gemeente Eigenbrakel in strijd is met de waarden die het centrum nastreeft;

Aangezien het in het algemeen de bedoeling is van de wetgever alle spelers en in het bijzonder de jongeren te beschermen;

Aangezien zulk een sociale structuur, die in de nabijheid van de inrichting is uitgebouwd, ontzien moet worden;

Aangezien voorkomen moet worden dat enig maatschappelijk gevaar ontstaat als gevolg van een gecombineerde concentratie van plaatsen genoemd in artikel 36.4 van de wet van 7 mei 1999;

Aangezien de vestiging van zulk een inrichting bijgevolg niet gepast is;

Aangezien de wetgever geen onderscheid heeft gemaakt tussen de vroegere inrichtingen die het voordeel van de overgangperiode genieten en de toekomstige inrichtingen;

Aangezien bijgevolg de verplichting genoemd in artikel 36.4 van de wet van 7 mei 1999 op algemene wijze van toepassing is op alle aanvragers die een vergunning klasse B moeten aanvragen;

Aangezien derhalve geen vergunning klasse B kan worden gegeven aan de aanvrager;

OM DIE REDENEN,

Verklaart de commissie de aanvraag ontvankelijk, maar weigert ze de vergunning klasse B te verstrekken aan de aanvrager.

Stelt de kansspelcommissie dan ook vast dat, overeenkomstig artikel 19 van het koninklijk besluit van 22 december 2000 betreffende de werking en het beheer van de kansspelinrichtingen klasse II, de wijze van aanvraag en de vorm van de vergunning klasse B, binnen drie maanden te rekenen vanaf de kennisgeving van deze beslissing een einde moet worden gemaakt aan de exploitatie van de kansspelinrichting van klasse II.

Deze beslissing is genomen met meerderheid van stemmen van de aanwezige leden van de commissie en uitgesproken op de zitting van 3 juli 2002.”

Deze beslissing is bij een aangetekende brief van 19 juli ter kennis van de verzoekende partij gebracht. Op 11 oktober hebben de advocaten van de verzoekende partij de tweede verwerende partij gevraagd het dossier opnieuw te onderzoeken en haar beslissing in te trekken, maar daaraan heeft zij geen gevolg gegeven.

Overwegende dat de verzoekende partij een eerste middel ontleent aan schending van artikel 36, 4/, van de wet van 7 mei 1999 op de kansspelen, de kansspelinrichtingen en de bescherming van de spelers, van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en aan kennelijke dwaling omtrent de beoordeling; dat ze in grote lijnen beschouwd uiteenzet dat de bestreden handeling uitdrukkelijk gemotiveerd is met de aanwezigheid, in de nabijheid van de kansspelinrichting die ze exploiteert, van instellingen die genoemd worden in artikel 36, 4/, van de wet van 7 mei 1999, terwijl die bepaling enkel van toepassing is op de nieuwe inrichtingen die gevestigd worden na de inwerkingtreding van die wet, dat de woorden “ervoor zorgen dat (...) gevestigd wordt” in die bepaling geen twijfel laten bestaan omtrent de bedoeling van de wetgever om de voorwaarde inzake de nabijheid alleen op te leggen aan inrichtingen die nog niet geëxploiteerd worden op het tijdstip waarop de wet in werking treedt, dat het vocabulaire verschilt van datgene dat gebruikt wordt in de andere voorwaarden bepaald in artikel 36 en in de wet, dat die interpretatie gestaafd wordt door de parlementaire voorbereiding, waarin staat dat de bestaande toestand (180 inrichtingen) aan de oorsprong ligt van de beperking, dat het de bedoeling was de situatie te bevriezen en het verkeerd is te stellen dat de wetgever geen onderscheid heeft gemaakt tussen vroegere inrichtingen die het voordeel van een overgangperiode genieten, en nieuwe inrichtingen; dat ze in de laatste memorie uiteenzet dat haar argument beperkt is tot de vaststelling dat één van de vijf voorwaarden gesteld door de wetgever voor het verkrijgen van een

vergunning van klasse B, namelijk de voorwaarde van artikel 36, 4/, van de wet van 7 mei 1999, wegens de specifieke bewoordingen ervan niet van toepassing kan zijn op de bestaande inrichtingen;

Overwegende dat de tekst van artikel 36 van de wet van 7 mei 1999, zoals die gold op het tijdstip van de bestreden handeling, luidt als volgt:

- “ Om een vergunning klasse B te kunnen verkrijgen moet de aanvrager:
1. indien het gaat om een natuurlijk persoon, onderdaan zijn van een lidstaat van de Europese Unie; indien het gaat om een rechtspersoon, deze hoedanigheid naar Belgisch recht of naar het recht van een lidstaat van de Europese Unie bezitten;
 2. indien het gaat om een natuurlijk persoon, volledig zijn burgerlijke en politieke rechten genieten en zich gedragen op een wijze die beantwoordt aan de vereisten van de functie; indien het gaat om een rechtspersoon, moeten de bestuurders en zaakvoerders volledig hun burgerlijke en politieke rechten genieten en zich gedragen op een wijze die beantwoordt aan de vereisten van de functie;
 3. het bewijs leveren van zijn kredietwaardigheid en financiële draagkracht en de commissie te allen tijde nauwgezet alle inlichtingen verstrekken die haar de mogelijkheid bieden de transparantie van de exploitatie en de identiteit van de aandeelhouders, alsook de latere wijzigingen daaromtrent te controleren;
 4. ervoor zorgen dat de kansspelinrichting klasse II niet gevestigd wordt in de nabijheid van onderwijsinstellingen, ziekenhuizen, plaatsen die vooral door jongeren worden bezocht, plaatsen waar erediensten worden gehouden en gevangenissen;
 5. het convenant kunnen voorleggen dat werd gesloten tussen de kansspelinrichting klasse II en de gemeente waar die inrichting gevestigd is onder de voorwaarde dat de vergunning van klasse B wordt verkregen.”;

Overwegende dat deze tekst het resultaat is van een amendement ingediend door de regering tijdens het onderzoek van het voorstel dat ten grondslag ligt aan de wet van 7 mei 1999 (*Gedr. St. Senaat*, nr. 1-419/4, artikel 35); dat dit als volgt is verantwoord:

- “ De voorwaarden betreffende de exploitatie van de speelautomatenhallen zijn vergelijkbaar met deze bepaald voor de casino's en beogen ook een maximale controle van de doorzichtigheid van de exploitatie en de risico's van het sociaal gevaar van de locatie. Als algemene voorwaarden, die door de Koning worden bepaald, gelden onder meer dat betrokkene:
- onderdaan moet zijn van de Europese Gemeenschap of aldaar gevestigd zijn;
 - moet beschikken over zijn burgerlijke en politieke rechten en zich moet gedragen op een wijze die beantwoordt aan de vereisten van de functie;
 - op blijvende en ondubbelzinnige manier moet kunnen geïdentificeerd worden;
 - zijn kredietwaardigheid en financiële draagkracht moet bewijzen;
 - de commissie in de mogelijkheid moet stellen de doorzichtigheid van de financiële structuren en het aandeelhouderschap te controleren;
 - moet ingeschreven zijn in het handelsregister;
 - de speelruimte strikt moet scheiden van andere ruimten;

de spelinrichting niet mag situeren op maatschappelijk ongeschikte plaatsen.”;

Overwegende dat artikel 36, 4/, van de wet de voorwaarden vaststelt die vervuld moeten zijn om een vergunning te krijgen, wat normaal moet geschieden voordat de zaak opengaat, wat de - uit wetgevingstechnisch oogpunt overigens weinig geslaagde - redactie van het artikel verklaart; dat het de overgangssituatie van de inrichtingen die vóór de inwerkingtreding van de wet bestonden, niet regelt, welke situatie geregeld wordt in de koninklijke besluiten tot uitvoering ervan, omtrent welke wettigheid het voor het onderzoek van het onderhavige beroep niet nuttig is zich vragen te stellen, dat geen enkele bepaling de inrichtingen die bestonden op het tijdstip van inwerkingtreding van de wet er uitdrukkelijk van vrijstelt te voldoen aan alle opgelegde voorwaarden; dat de exegetische interpretatie die de verzoekende partij geeft van de uitdrukking “ervoor zorgen dat ... niet gevestigd wordt”, die in punt 4 van die bepaling staat, geenszins gestaafd wordt door de parlementaire voorbereiding en haaks staat op het niet aflatende streven van de wetgever te voorkomen dat een kansspelgelegenheid gevestigd wordt in de buurt van plaatsen die vaak bezocht worden door categorieën van de bevolking die geacht worden gemakkelijk ten prooi te vallen aan gokverslaving; dat de voorwaarde bepaald in artikel 36, 4/, geldt voor iedereen die een exploitatievergunning aanvraagt, ongeacht of het gaat om een nog volledig op te richten zaak, dan wel een zaak die bestond vóór de inwerkingtreding van de wet van 7 mei 1999 en die aan die wet wordt aangepast; dat het middel niet gegrond is;

Overwegende dat de verzoekende partij een tweede middel ontleent aan schending van artikel 36, 4/, van de wet van 7 mei 1999, aan kennelijke dwaling omtrent de beoordeling, aan ontstentenis van een concreet onderzoek van de situatie, aan het beginsel van behoorlijk bestuur en aan de wet van 29 juli 1991; dat ze uiteenzet dat de aangevochten weigering uitdrukkelijk gemotiveerd wordt met de nabijheid van achttien instellingen, dat die instellingen niet beschouwd kunnen worden als evenveel afzonderlijke entiteiten, noch als instellingen die allemaal binnen de werkingssfeer vallen van artikel 36, 4/, van de wet van 7 mei 1999, dat de concrete impact van enkele instellingen die wel in die bepaling worden bedoeld dermate beperkt is dat ze de bestreden handeling niet wettigt; dat de instelling “anonieme alcoholisten” niet meer bestaat, dat een aantal van die instellingen eigenlijk één geheel uitmaken, dat dat geldt voor de “Permanence de l’Office de la Naissance et de l’Enfance” en voor het “Centre de Consultation des Nourissons”, net als voor het “Plan social d’Intégration” en “Inforjeunes”, dat daar hetzelfde

personeel werkt, met eenzelfde doelstelling ongeacht de verschillende benaming, dat in een gebouw opgetrokken in de avenue Léon Jourez nr. 37 tien instellingen gevestigd zijn, dat aangezien het gaat om complementaire diensten voor hulpverlening aan de bevolking deze beschouwd moeten worden als diensten die tot eenzelfde structuur behoren, dat ze gehuisvest zijn op een plaats die beperkt is qua oppervlakte, dat er bijgevolg geen achttien, maar negen instellingen zijn, dat sommige van de achttien instellingen niet binnen de werkingssfeer van artikel 36, 4/, van de wet van 7 mei 1999 vallen, dat voor zover die bepaling een openbare vrijheid beperkt, ze in enge zin geïnterpreteerd moet worden, dat geen bredere betekenis mag worden gegeven aan de gebruikte concepten, dat de wetgever met ‘plaats die vooral door jongeren wordt bezocht’ alleen een plaats bedoelt die specifiek voor jongeren bestemd is, dat het anders niet meer mogelijk zou zijn nog een kansspelinrichting te exploiteren, dat onder “jongeren” adolescenten moeten worden verstaan, en niet iedereen die nog niet de volwassen leeftijd heeft bereikt, dat een kind van vijf jaar of een zuigeling geen bijzondere bescherming behoeft, dat in de bestreden handeling instellingen worden genoemd die niet beschouwd kunnen worden als instellingen die binnen de werkingssfeer van artikel 36, 4/, vallen (AA, Plan social d’intégration, encadrement des mesures judiciaires, école des devoirs, promotion santé, permanence ONE, crèche, nourrissons), dat weliswaar niet uit te sluiten valt dat sommige diensten bezocht worden door jongeren, maar de diensten genoemd in de bestreden handeling ook niet voor hen bedoeld zijn, dat de tweede verwerende partij zich niet mocht baseren op de aanwezigheid van die instellingen om de gevraagde vergunning te weigeren, dat het ‘plan social d’intégration’ nooit preventiecampagnes heeft opgezet tegen verslaving, dat de tweede verwerende partij een kennelijke beoordelingsfout heeft gemaakt door de reële weerslag van de aanwezigheid van die instellingen niet concreet te meten, gelet op de omstandigheden eigen aan de zaak, dat het “Athénée Royal Riva Bella” op meer dan 500 meter van de gokzaal ligt, dat alleen instellingen binnen een straal van 500 meter in aanmerking mogen worden genomen, dat de leerlingen van de “école de la Sainte Famille” en het “institut Saint-Jacques” minder dan 12 jaar oud zijn, dat hun aanwezigheid niet problematisch is, dat die twee scholen op meer dan 400 meter van de gokzaal liggen, dat van de achttien instellingen, er twee echt relevant lijken ten aanzien van de genoemde bepaling, dat eraan getwijfeld kan worden dat de situatie concreet onderzocht is en de weigering niet gerechtvaardigd is; dat ze voorts in de memorie van wederantwoord stelt dat de vraag of het om één enkele instelling gaat, zeer concreet afhangt van de feitelijke omstandigheden, die blijken uit gegevens, zoals het gevestigd zijn van verscheidene diensten in eenzelfde gebouw, inzonderheid wanneer het om een gebouw van bescheiden omvang gaat, a fortiori

de vestiging van die diensten in dezelfde kantoren, het inzetten van hetzelfde personeel, de identiteit van het doelpubliek, het nastreven van hetzelfde doel, dat de betrokken instellingen aldus niet beschouwd konden worden als afzonderlijke instellingen in de zin van artikel 36, 4/, van de voornoemde wet van 7 mei 1999, dat acht van de in aanmerking genomen instellingen niet beantwoorden aan wat in die bepaling staat, dat twee ervan op meer dan 500 meter liggen, dat de discretionaire bevoegdheid van de tweede verwerende partij haar niet vrijstelt van een nauwkeurig en nauwgezet onderzoek van de feitelijke omstandigheden, noch van een adequate motivering, en dat de Raad van State in zijn arrest nr. 99.963 van 19 oktober 2001 erop gewezen heeft dat een gewone opsomming van de instellingen binnen een straal van 500 m niet voldoende was om een weigering van een gemeentelijk convenant te motiveren; dat ze in de laatste memorie betwist dat de wet van 7 mei 1999 in ruime zin moet worden uitgelegd wegens het doel dat de wetgever nastreeft, namelijk “strijden tegen de sociale plaag van kansspelen”, omdat daarmee het beginsel dat een bepaling van administratieve politie in enge zin geïnterpreteerd moet worden, op de helling zou worden gezet; dat ze onderstreept dat het, op het vlak van kansspelen net zoals op andere gebieden, eigen is aan een bepaling van administratieve politie dat ze een gedrag regelt dat mogelijk schadelijk is indien het helemaal niet geregeld wordt; dat ze voorts stelt dat de uitdrukkelijke motivering van de aangevochten weigering onvoldoende is, doordat de bestreden handeling enkel gewettigd wordt met de verwijzing naar de aanwezigheid van verschillende instellingen in de nabijheid (een nabijheid die door sommigen betwist wordt), zonder de redenen uiteen te zetten waarom dit een obstakel vormt voor het toekennen van de gevraagde vergunning, dat niet als vaststaand beschouwd kan worden dat alle instellingen waarnaar verwezen wordt beschermde instellingen zijn, en dat aangezien artikel 36, 4/, een ruime beoordelingsvrijheid laat aan de verwerende partijen, zulks betekent dat die partijen verplicht waren de gebruikmaking daarvan te wettigen;

Overwegende dat artikel 4 van de wet van 7 mei 1999 als principe stelt dat de exploitatie van kansspelen verboden is, tenzij voor wie in het bezit is van een voorafgaande vergunning toegekend door de kansspelcommissie; dat aangezien het verbod de regel is, de uitzonderingen daarop in enge zin geïnterpreteerd moeten worden;

Overwegende dat de verzoekende partij niet betwist dat negen instellingen bedoeld in artikel 36, 4/, van de wet in de buurt liggen van de plaats waar de Flamingo gelegen is; dat de verwerende partij plaatsen waar dikwijls jonge

kinderen komen die hoe dan ook niet de leeftijd hebben dat ze geneigd zouden zijn een gokzaal te bezoeken, zonder een kennelijke beoordelingsfout te maken heeft kunnen beschouwen als plaatsen die in die bepaling bedoeld worden, om te voorkomen dat zulke inrichtingen deel uitmaken van de omgeving die ze op zeer jonge leeftijd gekend zullen hebben en waarvan ze het misschien normaal zullen vinden die te bezoeken wanneer ze 21 jaar oud zullen zijn; dat de omstandigheid dat verscheidene sociale diensten in hetzelfde gebouw gevestigd zijn, er niet aan in de weg staat deze als onderscheiden instellingen te beschouwen, inzonderheid wanneer ze zich tot verschillende personen richten; dat het verdwijnen van één van die diensten tussen het tijdstip waarop het dossier is onderzocht en het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen, geen gevolgen heeft voor de wettigheid van laatstgenoemde beslissing, aangezien deze ruimschoots verantwoord blijft door de overige instellingen; dat de bewoordingen “in de nabijheid van”, gebruikt in artikel 36, 4/, niet specifiek gedefinieerd zijn en daaraan bijgevolg de gebruikelijke betekenis gegeven moet worden; dat instellingen die op 500 meter liggen zonder dat een kennelijke beoordelingsfout gemaakt wordt als dichtbij kunnen worden beschouwd; dat weliswaar niet alle instellingen genoemd in de bestreden handeling onder één van de categorieën vallen die uitdrukkelijk genoemd worden in artikel 36, 4/ (onderwijsinstellingen, ziekenhuizen, plaatsen die vooral door jongeren worden bezocht, plaatsen waar erediensten worden gehouden en gevangenis), maar enerzijds niet betwist wordt dat sommige ervan daar wel onder vallen (scholen, jeugdhuis, sociale diensten voor jongeren), wat in rechte voldoende is om de bestreden handeling te wettigen, en anderzijds sommige andere bezocht worden door een kwetsbaar publiek, vergelijkbaar met diegenen die zich in de genoemde instellingen bevinden (gezondheidsdiensten of stafdiensten voor gerechtelijke maatregelen), op basis waarvan de commissie heeft kunnen oordelen dat het niet wenselijk was de inrichting van de verzoekende partij toe te staan;

Overwegende dat voor zover de bestreden handeling steunt op de aanwezigheid van instellingen die uitdrukkelijk genoemd worden in artikel 36, 4/, ze voldoende gemotiveerd is met de loutere vermelding van die instellingen; dat voor zover ze steunt op de nabijheid van andere instellingen, ze voldoende gemotiveerd is met de overwegingen over het “plan social d’intégration” en minder nauwkeurig, maar gezien de context toch afdoende, met het ontzien van de sociale structuur; dat het middel niet gegrond is;

Overwegende dat de verzoekende partij een derde middel ontleent aan schending van de gedragslijn bepaald door de tweede verwerende partij, van het

gelijkheidsbeginsel, van de beginselen van behoorlijk bestuur en gewettigd vertrouwen en van de wet van 29 juli 1991; dat ze uiteenzet dat de bestreden handeling niet past in de beleidskoers van de tweede verwerende partij zoals die blijkt uit talrijke andere beslissingen, terwijl ze ertoe gehouden was die beleidskoers te volgen of de redenen om daarvan af te wijken uitdrukkelijk uiteen moest zetten, dat de tweede verwerende partij haar, wanneer ze een vergelijking maakte tussen de omgeving van inrichtingen die een vergunning hebben gekregen en de omgeving van haar inrichting, een vergunning moest toekennen, dat gesteld dat artikel 36, 4/, van toepassing is op inrichtingen die reeds geëxploiteerd worden, de nabijheidsvoorwaarde op een vergelijkbare wijze toegepast moet worden op alle inrichtingen en ze acht inrichtingen noemt die een vergunning hebben gekregen, met de kenmerken ervan; dat ze in de laatste memorie wijst op de vergelijkbare situatie van verschillende kansspelinrichtingen ten aanzien van het criterium dat er in de buurt beschermde instellingen gelegen zijn; dat ze van oordeel is dat de aanwezigheid van zulke instellingen het basiscriterium is waarmee de structuur van diverse wijken vergeleken kan worden, en aanvoert dat ze dat precies gedaan heeft in het verzoekschrift, toen ze voor elk van de in aanmerking genomen voorbeelden heeft nagegaan om welke beschermde of als zodanig beschouwde instellingen gelegen in de wijk waar de betrokken gokzaal zou komen, het ging, en bepaald heeft waar ze liggen; dat ze tegen het argument dat de verwerende partijen rekening zouden hebben gehouden met twee gegevens die niet in de andere dossiers terug te vinden zouden zijn, namelijk de nabijheid van een instelling waarin verscheidene sociale diensten ondergebracht zijn, en de opmerkingen van het 'Plan social d'intégration', inbrengt dat die gegevens niet doorslaggevend zijn en aan dezelfde kritiek onderhevig zijn als die welke geformuleerd is in het tweede middel, dat ze voorts stelt dat het standpunt dat verdedigd wordt door de auditeur-rapporteur het gelijkheids- en niet-discriminatiebeginsel uitholt, dat oplegt dat vergelijkbare situaties op dezelfde wijze behandeld worden; dat ze in bijkomende orde vaststelt dat de uitdrukkelijke motivering van de bestreden handeling ontoereikend is doordat daarin niet uiteengezet wordt om welke redenen de verwerende partijen geoordeeld hebben dat de situatie van de betrokken inrichting niet vergelijkbaar was met die van de inrichtingen waarvoor voordien een vergunning was afgegeven, terwijl een vergelijkbaar aantal beschermde of ten onrechte als zodanig aangemerkte instellingen in de buurt gevestigd waren;

Overwegende dat de kansspelcommissie, om te beslissen over de vergunning voor een kansspelinrichting, over een beoordelingsbevoegdheid beschikt die ze geval per geval uitoefent, rekening houdend met alle kenmerken van de

omgeving; dat de “beleidskoers” die de verzoekende partij meent te ontwaren in de door haar genoemde beslissingen tot toekenning van een vergunning, bestaat uit beslissingen die elk genomen zijn in een specifieke stedelijke en sociale context, zodat daaruit geen rechtsregel voortvloeit die de tweede verwerende partij zou moeten naleven bij iedere beslissing die ze moet nemen of ten opzichte waarvan ze iedere beslissing die daarvan zou afwijken uitdrukkelijk zou moeten motiveren; dat in casu meer bepaald de onmiddellijke nabijheid van een gebouw waarin talrijke sociale diensten zijn ondergebracht die bezocht worden door een publiek dat door de tweede verwerende partij als kwetsbaar beschouwd is kunnen worden, een gegeven is dat in geen van de situaties genoemd door de verzoekende partij aanwezig is, hetwelk de tweede verwerende partij als belangrijk heeft kunnen beschouwen zonder een kennelijke beoordelingsfout te maken, dat, zoals geoordeeld is bij het onderzoek van het tweede middel, niet onderhevig is aan de kritiek die de verzoekende partij daartegen inbrengt en dat de bestreden handeling kan wettigen; dat het middel niet gegrond is;

Overwegende dat de verzoekende partij een vierde middel ontleent aan schending van de artikelen 34 en 36, 4/, van de wet van 7 mei 1999, van de wet van 29 juli 1991 en aan onbevoegdheid van de steller van de handeling; dat ze uiteenzet dat de eerste verwerende partij zich bevoegd heeft geacht om na te gaan of de voorwaarde van artikel 36, 4/, van de voornoemde wet van 7 mei 1999 werd nageleefd, terwijl die bevoegdheid alleen toekomt aan de administratieve overheid van de gemeente, dat artikel 34 het verkrijgen van een convenant met de gemeente laat afhangen van de discretionaire bevoegdheid van de gemeente, die nagaat of de plaats van vestiging geschikt is, dat volgens de parlementaire voorbereiding de gemeente bepaalt wat verstaan moet worden onder “in de nabijheid van”, dat de motivering van de bestreden handeling ontoereikend is aangezien de stad Luik (lees: “de gemeente Eigenbrakel”) haar standpunt in verband met de aanvaardbaarheid van de vestigingsplaats duidelijk kenbaar heeft gemaakt en de tweede verwerende partij in het bijzonder moest motiveren waarom ze afweek van het standpunt van de gemeente; dat ze in de laatste memorie van oordeel is dat het standpunt dat de verwerende partijen en de auditeur-rapporteur omtrent dit middel hebben ingenomen, in tegenspraak is met hun standpunt aangaande het derde middel; dat ze in dat middel van oordeel zijn dat de situatie van de inrichtingen gelegen op het grondgebied van twee verschillende gemeenten in geen geval vergeleken kan worden, maar in het onderhavige middel de weerslag van het convenant gesloten tussen de verzoekende partij en de gemeenteverheid minimaliseren, waaruit blijkt dat laatstgenoemde gunstig staat tegenover het behoud

van de omstreden kansspelinrichting; dat ze onderstreept dat de gemeenteoverheid de overheid is die over de nauwkeurigste en volledigste kennis beschikt van haar “sociale structuur” en haar “structuur” en besluit dat de verwerende partijen in de bestreden handeling de redenen waarom ze van oordeel waren af te moeten zien van het standpunt dat door de gemeenteoverheid was weergegeven, gefundeerder hadden moeten uiteenzetten dan door louter te verwijzen naar de aanwezigheid van beschermde of als zodanig beschouwde instellingen;

Overwegende dat het middel in rechte faalt voor zover het ontleend is aan onbevoegdheid van de steller van de handeling; dat luidens artikel 20, derde lid, van de wet, het de kansspelcommissie is die de vergunningen verleent - of weigert;

Overwegende dat indien het middel zo uitgelegd moet worden dat daarin betwist wordt dat deze commissie bevoegd is om de aanvragen die bij haar zijn ingediend te beoordelen uit het oogpunt van artikel 36, 4/, van de wet, de wet van 7 mei 1999 de exploitatie van een kansspelinrichting van klasse II enkel onder strikte voorwaarden heeft toegestaan: hun aantal is beperkt bij de wet, een convenant moet worden afgesloten met de gemeente waar de inrichting komt, en de vergunning wordt verleend door de kansspelcommissie; dat artikel 34 van de wet onder meer luidt als volgt:

“De uitbating van een kansspelinrichting klasse II moet geschieden krachtens een convenant dat voorafgaandelijk wordt gesloten tussen de gemeente van vestiging en de uitbater. De beslissing om een dergelijk convenant te sluiten, behoort tot de discretionaire bevoegdheid van de gemeente. Het convenant bepaalt waar de kansspelinrichting wordt gevestigd alsook de nadere voorwaarden, de openings- en sluitingsuren, alsook de openings- en sluitingsdagen van de kansspelinrichtingen klasse II en wie het gemeentelijk toezicht waarneemt”;

dat artikel 20, derde lid, van dezelfde wet het volgende bepaalt: “De commissie verleent de vergunningen van de klassen A, B, C, D en E.”

Overwegende dat uit de gecombineerde lezing van die twee teksten volgt dat omtrent de exploitatie van een inrichting van klasse II een convenant moet worden afgesloten met de gemeente van vestiging, en dat de beslissing genomen wordt door de commissie; dat de bevoegdheid van de commissie niet gebonden is door het convenant dat met de gemeente afgesloten is; dat integendeel blijkt dat de commissie, bestaande uit vertegenwoordigers van de ministers die verantwoordelijk zijn inzake kansspelen, en waarvan de

onafhankelijkheid gewaarborgd is doordat ze voorgezeten wordt door een magistraat en er verscheidene onverenigbaarheden zijn, moet beslissen op basis van haar beoordeling van de ingediende aanvragen, met dien verstande dat het convenant afgesloten met de gemeente slechts één van de voorwaarden is op basis waarvan ze haar beslissing neemt; dat de voorwaarden gesteld door artikel 36 van de wet behoren tot de voorschriften die ze moet naleven; dat het middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting, op vierentwintig november tweeduizend zes door:

de HH.	LEROY,	kamervoorzitter,
	HANSE,	staatsraad,
	KOVALOVSKY,	staatsraad,
	DUPONT,	toegevoegd griffier.

De toegevoegd Griffier,

De Voorzitter,

X. DUPONT

M. LEROY

VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD VAN STATE,
GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.